

Modern Art Modern

Companyia:

EduArt
Crea • Actua • Connecta

M.A.M. Modern Art Modern

John Phillip Etty és un innovador i multidisciplinari artista novaiorquès format en un variat nombre de disciplines que van des de l'òpera xinesa fins a la gimnàstica sueca. El seu afany per difondre la seva provocadora revisió de l'art l'ha portat a fer una gira per tot el món amb la seva última creació: **M.A.M.**

M.A.M. és el tercer "Happening Etty", nom que John Phillip Etty dóna a les seves creacions. L'espectacle tanca la trilogia dedicada a la percepció post-moderna de l'art.

En el primer espectacle, **P.A.P.** (Psicosomatic Art Potato) l'artista s'endinsava en les angoixes de l'ésser humà i la repercussió que en elles tenien les amebes que arriben a les platges d'Angola.

Amb el segon treball, **B.A.O.** (Bionic Art Orgasmic), representat en uns lavabos públics de Central Park, deixava l'espectador perplex i seduït pel sentiment de l'egoisme plural. En aquesta "performance", John construïa una muntanya de sabates d'antics executius de Wall Street, que el públic podia escalar per gaudir de la vista panoràmica des de dalt d'aquest escultòric poema.

M.A.M. és la seva última creació, i amb ella ens proposa un viatge a través de totes les arts. Del teatre a la pintura, de la música a la dansa passant per les últimes tendències però sense oblidar els clàssics.

Un viatge únic a l'**art absolut**.

I aquest viatge el fa convertit en **G.A.S.** (Guide Artistic Spiritual) amb la missió de donar a conèixer el seu art a tot el món.

John Phillip Etty crea **M.A.M.** dia a dia, aportant a l'espectacle les seves sensacions i les emocions que sorgeixen del seu interior. El que vostès veuran aquí no es repetirà mai més.

L'art neix i mor en cada funció. I és en aquest transit on John Phillip Etty desplega els seus profunds coneixements i guia l'espectador a través d'aquest laberíntic recorregut per l'**art absolut**.

Personatges, l'un per l'altre

John Phillip Etty és un anat de l'olla. Ell creu que és un geni i que tot el que ell fa és genial. I potser ho és. Veient-lo comportar-se, però, se'ns apareix com un tipus xuclador de l'energia dels demés. Una persona capaç d'anular la personalitat dels qui col·laboren amb ell. El cert és que és tanta l'energia que capta de la Mamen que n'és la seva sangonera. **John Phillip Etty** té en **Mamen Yuste** un pilar per a la seva inspiració i una amant incondicional, relació que sempre acaba sortint reflectida en els seus experiments.

Mamen Yuste, una catalana que marxà a Amèrica buscant noves sensacions artístiques. Va conèixer en **John** a Nova York, on tots dos realitzaven diferents projectes artístics. Fou així com començaren les seves gires per tot el món. **Mamen** no té gaire clar tot això modern que fa en **John**, però ella segueix al seu costat i fa les traduccions de l'anglès. I malgrat la intenció de **Mamen** de passar desapercebuda fent de traductora, **John** sempre l'acaba utilitzant per fer els seus experiments i les seves improvisacions.

Paco Me, el cosí de la **Mamen**. Va passar per un període de la seva adolescència en que tothom pensava que era autista. Però ho va deixar. En poques setmanes va quedar clar que no ho era en ser detingut set vegades per exhibicionisme en la via pública.

Concretament, cinc al carrer, una al Nou Camp i una a la missa del gall de Santa Maria del Mar. No té cap interès en l'art.

Simplement s'uní a ells buscant feina i, encara que **John** el fa vestir de coses rares i li fa fer coses que li semblen idiotes, és un bon treballador i farà tot el que calgui per guanyar-se el sou.

Art modern: tot s'hi val?

No pretenem donar lliçons a ningú del que és l'art, ni d'on ve, ni cap on va. L'art evoluciona amb l'home, al llarg de la seva existència, seguint corrents diferents segons les èpoques i cada cop amb més matisos.

A l'actualitat és molt difícil delimitar les fronteres entre el que és art i allò que no ho és. Això provoca que molta gent, en veure una creació artística, es qüestioni si allò és art o simplement una presa de pèl.

Havent observat nombroses creacions hem arribat a la conclusió que alguns artistes actuals creuen que en ART "tot s'hi val". John Phillip Etty seria un d'aquests creadors.

Pretenen fer creure a tothom que tot el que ells toquen i tot el que manipulen és art. Creuen que ells són art. Al menys, ells s'ho pensen. S'han inventat una manera de mostrar la seva obra i estan convençuts que poden fer creure el que vulguin a l'espectador quan el que fan en realitat és confondre'l. I l'espectador, davant l'obra artística sembla preguntar-se:

- Això és Art o és una presa de pèl?
- És art o una parida sense sentit?
- Estem davant d'un Dalí del segle XXI o simplement davant d'un frau?
- Si això és art, fins on arriba l'art?

L'espectacle que veureu només pretén que el públic rigui mentre intenta contestar aquestes preguntes.

Copi Rait, Carles Bigorra i Toni Albà

TONI ALBÀ us proposa... ...una de CLOWNS ARTISTES.

Ja fa un cert temps que vaig decidir produir equips d'actors, obres, projectes i creacions que, per diferents raons, fossin interessants. Doncs bé, M.A.M. és una bogeria que els Copi Rait s'han inventat i que amb la co-direcció d'en Carles Bigorra i un servidor ha acabat per rebentar a l'escenari. Dic rebentar perquè no podia ser d'una altra manera. Els clowns sempre acaben per fer esclatar alguna cosa a l'escenari. En el cas dels Copi Rait però, ha estat una mica diferent perquè el que hem fet esclatar és el talent dels seus membres. La Lourdes Domènech i el Gerard Domènech, acompanyats de la col·laboració, més que especial, del *Ferreti*, exploten tot el seu món còmic en una creació que calia fer. Calia que algú gosés fer una obra còmica sobre els "GENIS CREATIUS MODERNS". I quan ells van decidir fer-ho en clau de clown, vàrem aplaudir la idea. A més a més els papers els escauen a la perfecció accentuant l'efecte còmic fins a l'extrem.

John Phillip Etty, l'artista neuròtic, bojament interpretat pel Gerard Domènech, s'envolta dels seus col·laboradors: **Mamen Yuste**, paper que broda la Lourdes Domènech, i **Paco Me**, que és el cosí autista-exhibicionista de la Mamen, interpretat amb austeritat i retenció pel *Ferreti*.

Vosaltres veureu el resultat de molts assajos d'un estil, el clown, que, encara que es pugui pensar el contrari, és dels més difícils de fer... i dels més seriosos. No us negaré però, que als assajos hem rigut i molt. Llàstima que vosaltres no els haureu pogut veure.

Toni Albà

M.A.M. (Modern Art Modern)

Autors: Lourdes Domènech

Gerard Domènech

Carles Bigorra

Toni Albà

Actors: Lourdes Domènech

Gerard Domènech

David Ferré (Ferreti)

Direcció: Carles Bigorra

Toni Albà

Música: Antonio Santoyo

Escenografia: Watashi Tashi

Vestuari: Lourdes Domènech

Gerard Domènech

Tècnic de So i Llum: Albert Vadell

Direcció de producció: Toni Albà

Distribució: **EduArt**

Gerard Domènech / Eduard Méndez

info@clownic.es

Contacte: 650 595 180

626 729 337

Agraïments: Sergi Domènech

Montserrat Martí

Bravium Teatre

Teatre Orfeo Reusenc

Modernos abstenerse

El Bravium Teatre de Reus vio ayer el estreno absoluto de la obra *MAM, Modern Art Modern*, la aportación reusenense a esta nueva edición del Festival Cos que finaliza esta tarde en la capital del Baix Camp. La compañía reusenense **Copi Rait** estrenó en un lleno absoluto en sesiones de tarde y noche el montaje que ha sido codirigido por **Toni Albà** y por **Carles Bigorra**.

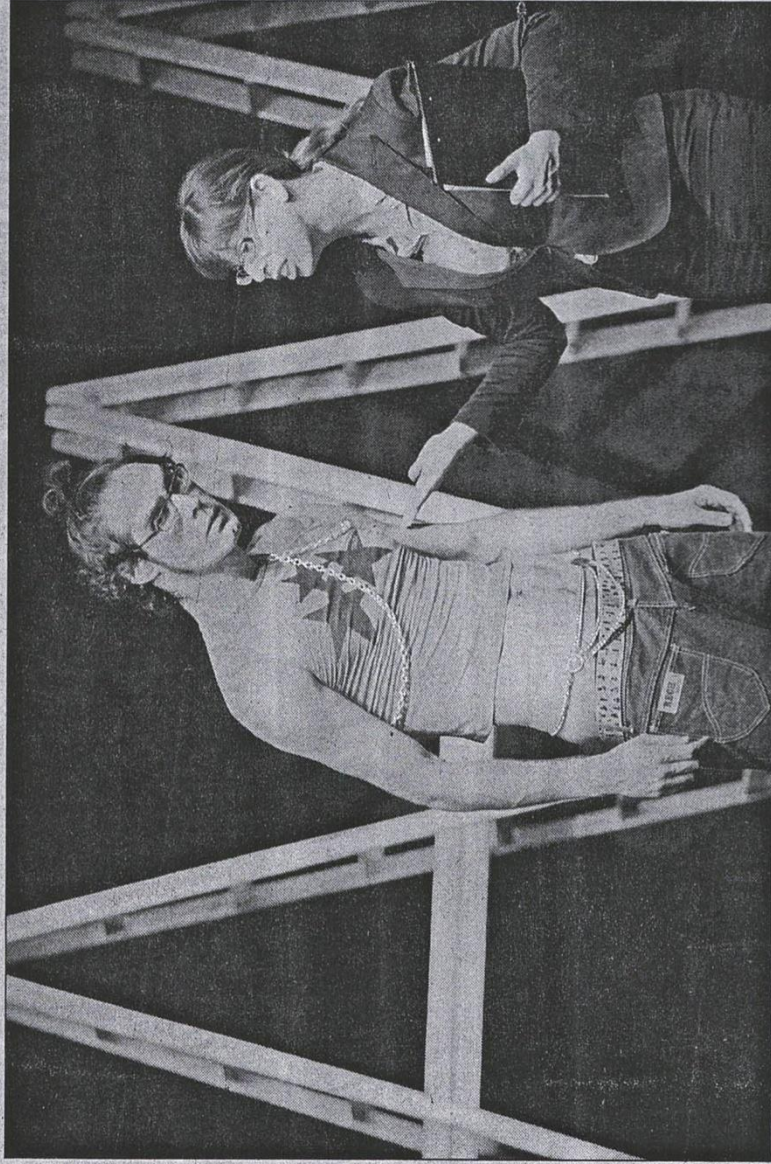
Se trata de una obra que parodia el arte moderno, contemporáneo o como se diga y lo cierto es que aparecen todos los clichés, tópicos y semblanzas que a más de un artista, crítico o peyorista le haría ruborizarse tan sólo en pensar definitivamente en algunas propuestas que haya visto recientemente: un concierto, un teatro, una exposición o una *performance*, un *happening* o una acción artística a las que habitualmente algunas instituciones aportan importantes cantidades de dinero.

Seguramente, este montaje teatral no tiene la pretensión que otros artistas tienen en sus propuestas, pero las horas de ensayo y la preparación de *MAM* no se las quita nadie. El proyecto empezó de la mano de **Gerard Domènech**, **Lourdes Domènech** y **David Ferré** —este últi-

mo con un papel menor—. Los dos primeros —primos— son conocidos en la ciudad por sus recientes apariciones en varios programas de entretenimiento de Canal Reus TV y por otros montajes que habían hecho en los últimos años dentro del mundo del *clown*. Hacía tiempo que por la cabeza de estos artistas pasaba esta parodia del arte moderno y, cosas de la vida, **Montserrat Ciurana** les puso en contacto con **Toni Albà**, el popular actor y recientemente estrella de televisión en toda España gracias a sus apariciones en *Buenafuente* (unos minutos de televisión en *prime time* parece que valen más que una dilatada carrera de más de 25 años...pero esta es otra historia).

Albà vio el montaje en su fase inicial y decidió implicarse, tanto en el guión, como en la producción y la dirección. Contó con la ayuda del reusenense **Carles Bigorra**, con el que ya había colaborado en varios programas de televisión para realizar imitaciones.

Modern Art Modern pone sobre escena a dos personajes que hacen un auténtico esfuerzo, físico sobre todo **Gerard**, pero también de interpretación, como es el caso de **Lourdes Domènech**, aunque en algunos momentos sus imitaciones son demasiado pa-

Gerard y Lourdes Domènech, ayer durante el estreno de 'MAM (Modern Art Modern)'.

LUIS MILIÁN

recidas a las de **Los Morancos**. La experimentación en el arte contemporáneo no sale muy bien parada y el montaje ofrece lo que del arte contemporáneo piensa la mayor parte del público pero no se atreve a decir, para evitar caer en el ridículo en ciertos ambientes selectos y muy puestos. La escenografía corre a cargo —afirma el programa— de un tal **Watashi Tachi** (*nosotros* en japonés) —en otro alarde de ironía— y se adapta perfectamente a la sencillez del montaje, igual que el vestua-

tando. Todavía podrían tener un pequeño papel los políticos, los representantes, los managers, los críticos y todo aquel que se interese por el arte de tomar el pelo.

En la obra se tiene que destacar también el hecho de que un artista consagrado, metido en mil proyectos de televisión y teatro, como es **Toni Albà**, decida prestar su apoyo a una joven compañía que seguro verá como alguna puerta se abre de manera más fácil con la ayuda del actor de Vilanova. Es triste, pero es así.

CRÍTICA DE TEATRE

Txell Granados

Copi Rait insinua que el rei va despullat!

Molt sovint, quan hem contemplat una obra d'art contemporània, en veu baixa, ens hem preguntat si allò era realment art. Òbviament, definir el terme art és quelcom molt complex, tot i que, en línies generals, tots/totes estariem d'acord a definir una obra d'art com una creació que ens provoca, en major o menor grau, algun sentiment estètic. En aquesta línia, trobaríem **Gustav Theodor Fechner** que defensava la teoria de psicologia de l'art, segons la qual l'art només es pot interpretar com l'expressió dels sentiments humans. Amb tot, des de l'idealisme alemany, una teoria que ha arrelat força és el que s'anomena fenomenologia de l'art on els teòrics conciben l'estudi de l'art a partir de la descripció de la vivència artística o del fenomen estètic en si. Així doncs, s'analitzi l'art des de qualsevol de les principals teories (formalisme, l'anàlisi estructural d'**Erwin Panofsky**, etc.), qui és capaç de discernir entre què és art i què no ho és? Aquesta pregunta és especialment complicada des que el 1913 **Marcel Duchamp** va realitzar el primer *ready made*, és a dir, un objecte comú sobre el qual l'artista intervé per separar-lo del seu entorn amb la finalitat de modificar el seu significat inicial per transformar-lo en una creació artística. Per tant, a partir del moment en què l'artista dadaïsta decideix que, per exemple, un urinari esdevingui una obra d'art, el concepte d'art es torna més complex i, fins i tot, diria que esdevé més debilitat, per la qual cosa qualsevol persona pot interpretar un objecte com una obra d'art.

Dit això, és important que la companyia reusenca **Copi Rait**, dirigida per **Carles Bigorra** i el conegut **Toni Albà**, hagi volgut insinuar en veu alta, seguint el paral·lisme del conte, que el rei va despullat, és a dir, que s'hagi qüestionat si una obra de l'anomenat art modern és realment

L'estrena de 'MAM (Modern Art Modern)' va realitzar-se al Bravium.

LUIS MILIÁN

art o —com diu el programa de mà— «simplement una presa de pèl». *M.A.M. Modern Art Modern* és una obra còmica sobre els «genis creatius moderns», però en aquest cas en concret sobre John Phillip Etty (**Gerard Domènech**). Un presumpte artista que està convençut que l'art és ell mateix, una hipòtesi a partir de la qual pretén difondre la seva teoria de l'art des de to-

“ Es qüestiona si una obra d'art modern és realment art o, com diuen en el program de ma, «una simple presa de pèl».

tes les disciplines possibles (música, teatre, pintura...). Ara bé, per poder comprendre i entendre l'artista novaiorquès necessitarem els serveis de la Mamen Yuste (**Lourdes Domènech**), ja que ens farà de traductora (utilitzant un català xava excel·lent!), però també, per una banda, participarà de les performances de l'artista i, per l'altra, serà la veu de l'espectador/a a dalt de l'escenari. Un escenari sobri en el qual només hi ha quatre escales posades estratègicament perquè hi puguem llegir el nom de l'última creació de John Phillip Etty, *M.A.M.*

Aquesta obra és, doncs, una sàtira poc subtil sobre l'art modern amb dos actors que omplen l'escenari, ja que tant **Gerard** com **Lourdes Domènech** estan esplèndids i s'hi deixen la pell, especialment en el cas de «l'artista total». Això no obstant, el muntatge esdevé massa repetitiu

i estructurat, ja que sempre l'actor **David Ferré** ens indica quina disciplina artística serà el leit motiv per a l'escena següent i aleshores es repeteixen els mateixos esquemes tant per a la dansa com per la pintura, pel teatre... i, fins i tot, s'adapten les proclames de John Phillip Etty per a cada ocasió: «la música és el meu cos» o «la pintura sóc jo». D'entrada, la intenció d'aquesta repetició és provocar hilaritat als espectadors, perquè siguem conscients (i en qüestionem!) que ens trobem davant d'un «geni» del segle XXI, però potser l'excés d'esquematisme també provoca cert cansament i esgota les possibilitats d'un muntatge que, gairebé per primera vegada, es decideix criticar la nostra societat de forma molt directa, ja que actualment tenim poques obres que, amb una mirada irònica i constructiva, es burli de nosaltres mateixos.

8è FESTIVAL INTERNACIONAL DE MIM I TEATRE GESTUAL DE REUS

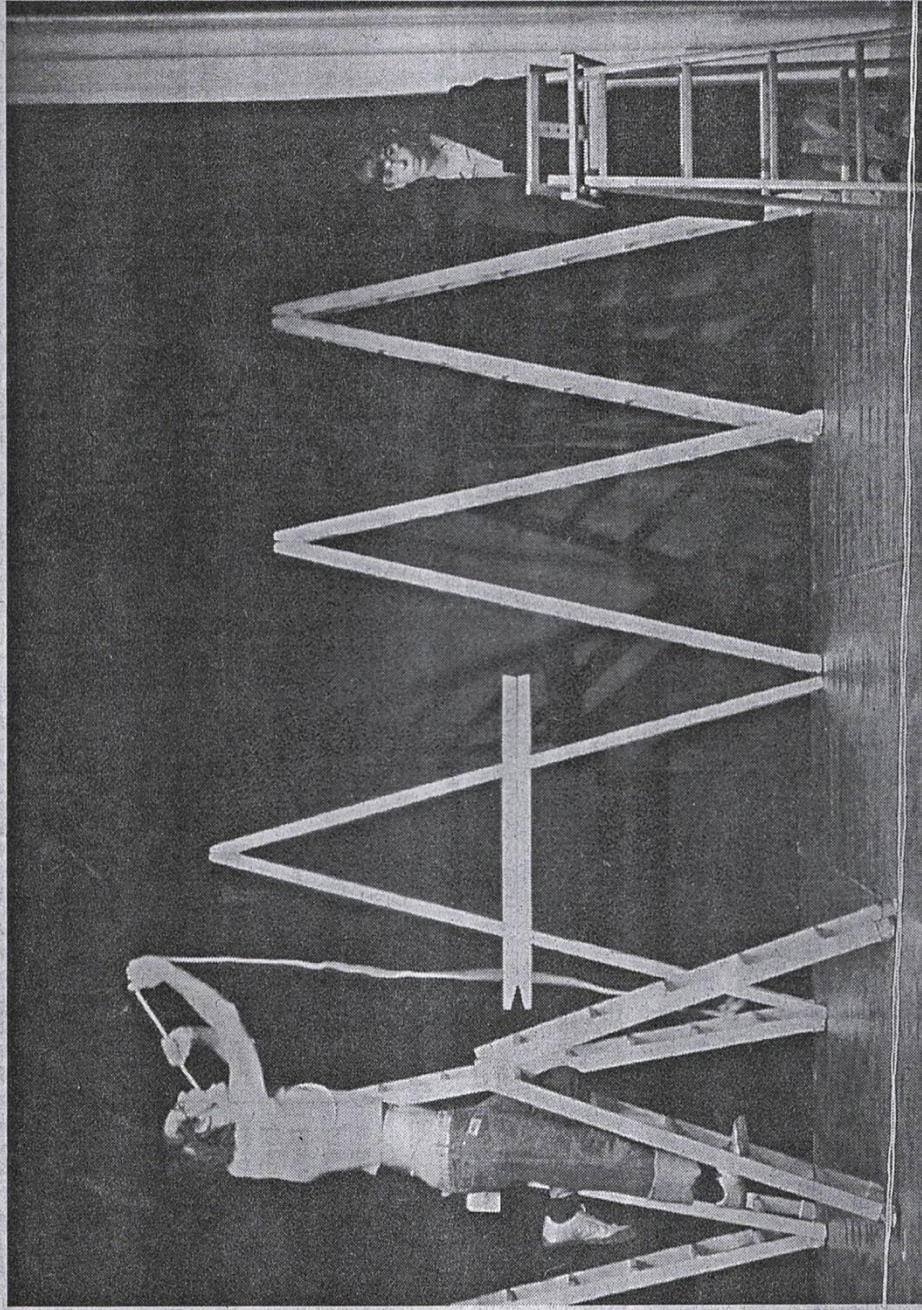
Copi Rait presenta al Cos una astracanada sobre l'art contemporani

Toni Albà ha codirigit i ha participat en la creació de l'espectacle dels reusencs

NATÀLIA BORBONÈS / Reus
● La companyia reusenca Copi Rait va presentar ahir al Cos, en funcions de tarda i nit, el seu últim muntatge, una sàtira sobre el món de l'art contemporani. *MAM-Modern Art Modern* és el nom de l'espectacle, que el grup ha ideat amb la col·laboració de Toni Albà.

El Teatre Bravium es va omplir per contemplar l'última proposta de Copi Rait, companyia que ja va participar en el festival del 2003 —amb un muntatge que portava per títol el nom del mateix grup— i al de l'any passat, amb *La maledicció zombi*. Aquest cop, però, la seva participació havia aixecat més expectatives per la intervenció en la producció del grup reusenc del polifacètic creador teatral i televisiu Toni Albà, el qual

ha firmat l'autoria de l'obra amb els membres de la companyia i l'ha codirigit amb Carles Bigorra. *MAM-Modern Art Modern* és una sàtira no gaire subtil —una xarlotada, com en dirien persones d'una certa edat— de l'art modern mitjançant un viatge que proposa un presumpte artista de Nova York —interpretat per Gerard Domènech, que deu perdre dos quilos en cada funció— per la pintura, el teatre, la dansa,

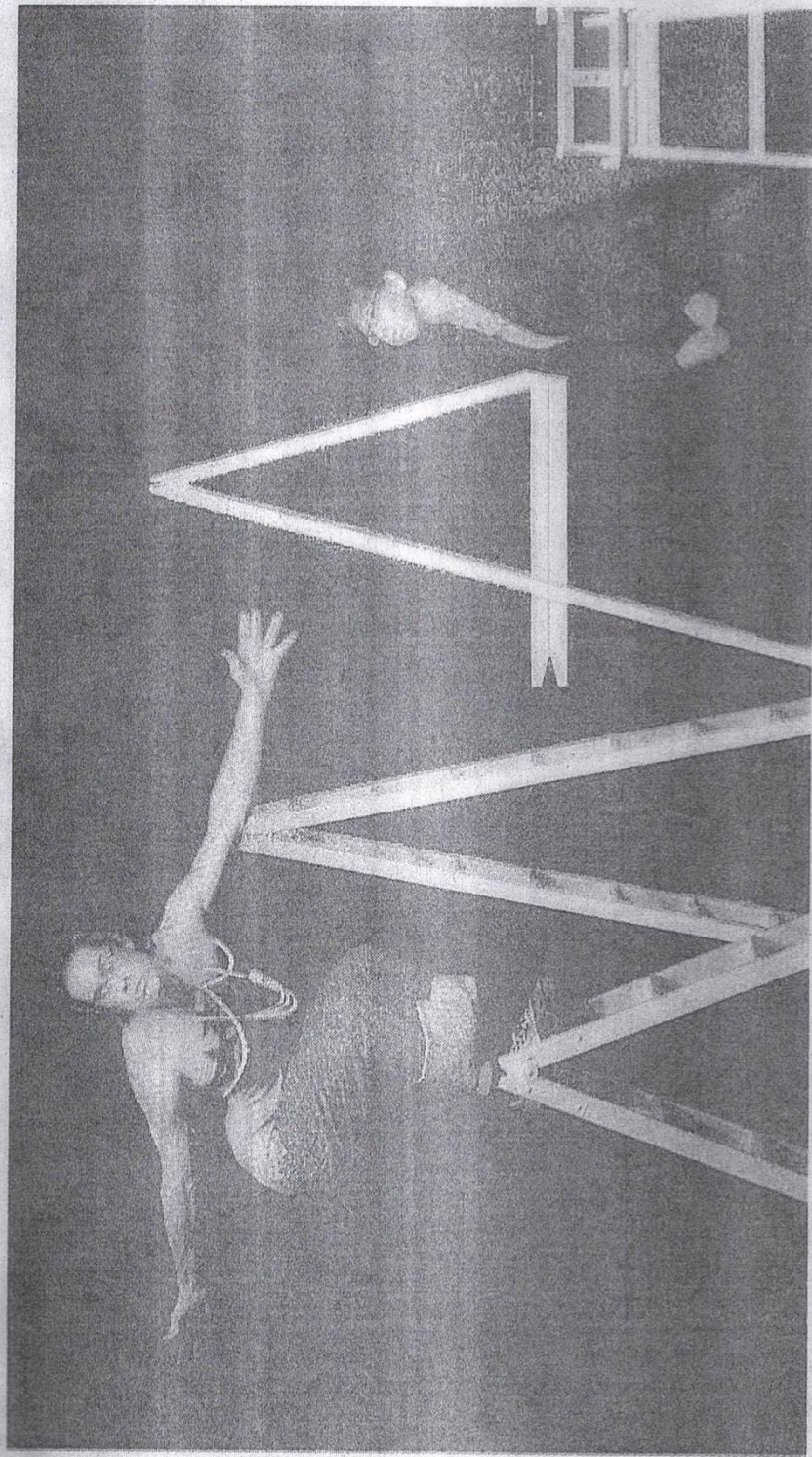
Un moment d'una de les dues representacions que Copi Rait va fer ahir al Teatre Bravium del seu últim muntatge, *MAM-Modern Art Modern*. / ROSA BONCOMPTE.

la música i altres disciplines artístiques. Un viatge que acompanya de proclames del tipus «la pintura sóc jo» o «la música és

el meu cos», que va traïent a un català xava el personatge que interpreta Lourdes Domènech. Copi Rait, doncs, vol en aquest

muntatge ajudar a delimitar l'«art autèntic» de la presa de pèl, en definitiva, mostrar el desconcert que provoquen algunes de les

propostes actuals de l'art contemporani. Els espectadors d'ahir, però, no es van desconcertar. S'hov van passar la mar de bé.

El gest regna en la jornada principal del Cos

● La dansa i el teatre de titelles van ser els protagonistes ahir de la jornada principal del Cos, el Festival Internacional de Mim i Teatre Gestual de Reus. El gest, doncs, va dominar en la majoria d'espec-

tacles programats, entre els quals destacava l'entusiasme amb què el públic va rebre l'original actuació de la companyia peruana Hugo e Inés. Els reusencs Copi Rait —a la fotografia— també van presentar amb

èxit el seu últim muntatge, una paròdia sobre l'art modern. El festival s'acaba avui, després de quatre dies de representacions que han dut a terme divuit companyies procedents de vuit països. / ROSABONCOMPTE.